

La indecència del 'low cost' o la condemna a no ser un bon país

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

“**U**na societat decent és la que tracta bé els seus ciutadans”. És la primera frase del nou llibre de Miquel Puig *Un bon país no és un país low cost* (Edicions 62). Un títol revelador i atractiu, la personalitat del qual queda prou clara llegint la declaració d'intencions que suposa l'esmentada primera frase i també, alerta, el seu subtítol: *Unaproposta contra la indecència*. Puig, destacat economista i articulista de l'ARA, va presentar el llibre ahir al Cercle d'Economia de Barcelona.

Al pròleg, l'autor precisa que el llibre va començar a prendre forma el 25 de novembre, data d'una famosa conferència que va fer Artur Mas al Fòrum de les Cultures poc després del 9-N. El president va dir aquell dia:

“Catalunya podria arribar a ser un bon país”. Així, va deduir Puig. Mas suggeria que aquest estatus encara no s'havia assolit o, si més no, que encara hi havia molt marge de millora. Amb la intenció d'aportar bones idees en aquest sentit ha nascut, doncs, el volum que ara ens ocupa.

Puig reflexiona sobre un concepte tan apassionant, voluble i opinable com la decència o, més ben dit, la necessitat de decència –i la seva man-

Miquel Puig ahir a la presentació del llibre, acompanyat d'Alfredo Pastor.

CRISTINA CALDERER

cança – en l'ADN dels països. I els factors d'anàlisi d'aquesta decència a nivell econòmic –la moral no és aquí matèria d'estudi– són allò que produeixen els països i com ho distribueixen entre els seus habitants. Utilitza dos vectors de judici: la prosperitat i l'equitat. Un país serà més decent com més pròsper i equitatiu sigui. Espanya, ressalta Puig, està en un terreny intermedi, ja que és raonablement pròsper, però, en canvi, és dels

països menys equitatius d'Europa. Dades a tenir en compte? Doncs que la nostra economia genera massa llocs de treball de baixa qualificació i, per tant, mal pagats. Aquest és un fet rellevant, precisa, ja que un treballador mileurista paga (en concepte d'impostos) al llarg de la seva vida la meitat (90.000 euros) del que li costa a l'estat del benestar mantenir-lo (200.000 euros). “El mileurisme és molt mal negoci”, conclou.

Com a consideració col·lateral i molt rellevant, Miquel Puig constata que la meitat dels llocs de treball generats a Espanya en el que portem de segle han sigut per a immigrants: “Els immigrants han de tenir drets però també han de pagar impostos i per poder fer-ho han d'estar ben pagats”.

Un terreny troncal d'aquestes consideracions és el turisme, un àmbit que –a criteri seu– no pot estar condemnat a generar llocs de treball poc qualificats i mal remunerats. Ans al contrari, “un turisme de qualitat ha de pagar bé als seus treballadors”. Conclusió final: per ser decents cal fugir del *low cost* com de la tinya. —